

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Krasznai és Dr. Kollár Ügyvédi Iroda ügyvéd által képviselt felperes neve, címe felperesnek - II.rendű alperes neve ügyvezető által képviselt I.r., a dr. Nagy Gábor ügyvéd által képviselt II.rendű alperes neve és a dr. Dobai Lajos ügyvéd által képviselt III.rendű alperes neve és IV.rendű alperes neve ellen, szerződés teljesítése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 15.P. 23.688/2006/7. számú ítélete ellen, a II.r. alperes által 10.,12.,13. sorszám alatt, illetőleg a III., és IV.r. alperes által 8. és 11. sorszám alatt előterjesztet fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a II., III. és IV.r. alpereseket, hogy fizessenek a felperesnek fejenként külön-külön 60.000-60.000 (azaz Hatvanezer-Hatvanezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a II., III. és IV.r. alpereseket arra is, hogy az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 376.600 (azaz Háromszázhetvenhatezer-hatszáz) Ft fellebbezési illetéket egymásközt egyenlő arányban kötelesek az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az alpereseket egyetemlegesen kötelezte a felperes javára 6.276.774 Ft és ennek 2002. november 23-ától járó késedelmi kamatai megfizetésére, valamint 753.200 Ft perköltség viselésére. Az alperesek viszontkeresetét elutasította. Kötelezte ezt meghaladón az elsőfokú bíróság az I.r. alperest, hogy fizessen a felperesnek 15 napon belül 6.000 Ft perköltséget. A felperest pedig kötelezte arra, hogy III., és IV.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 50.000 Ft perköltséget fizessenek meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában megállapította, hogy a felperes 2002. március 27-én az I.r. alperessel bérleti szerződést kötött, amely bérleti szerződésben az I.r. alperes megbízta a felperest, hogy vásárolja meg az általa megjelölt német gazdasági társaság szállítótól az előzetesen elfogadott feltételekkel kiválasztott nyomdai digitális levilágító berendezést.

A felek a szerződésük futamidejét 36 hónapban jelölték meg, míg a nettó vételár 15%-ának megfelelő 38.505 euró induló bérleti díjat az alperes megfizetni tartozott, a futamidő alatt további 35 alkalommal havi 6.645,96 euró bérleti díjat volt köteles fizetni. A megállapodás szerint a berendezés futamidő végére kalkulált piaci értéke Áfa-nélkül 25.670 euró volt. A bérleti díjat forintban a felperes bankja által megadott átváltási kurzuson kellett teljesíteni az I.r. alperesnek átutalással. Az elvámolással járó költségek pedig az I.r. alperest terheltek. A szerződéshez tartozó általános szerződési feltételek 9. pontja szerint a felperes jogosult volt a szerződést fontos ok miatt azonnali hatállyal felmondani, így abban az esetben is ha a bérbevevő egy bérleti díj részletnek megfelelő összeggel, vagy bármely más fizetési kötelezettségének teljesítésével több mint 15 napos késedelembe esik. Az I.r. alperes tagjai a II., III. és IV.r. alperesek pedig az I.r. alperesnek a felperessel szembeni összes szerződéses kötelezettsége biztosítására kézfizető kezességet vállaltak. A berendezés szállítója pedig a felperessel kötött szerződés alapján kötelezte magát arra, hogy a berendezést az átvételtől számított 3 éven belül visszavásárolja a beszerzési ár visszavásárlás időpontjának függvényében meghatározott százalékanak megfelelő vételárért, amennyiben a felperes díjtartozás miatt a bérleti szerződést felmondja. A visszavásárlási ár tekintetében a visszavásárlási kötelezvény 2. számú mellékletében szereplő visszavásárlási ártáblázat volt az irányadó.

Ilyen szerződéskötési feltételek mellett a felperes a szállítótól az I.r. alperes által kiválasztott berendezést megvásárolta és az I.r. alperesnek 2002. június 28-án átadta.

Az I.r. alperes azonban a bérleti díjak fizetésével több mint 15 napos késedelembe esett, ezért a felperes 2002. november 22-én kézbesített levelében a szerződést az általános szerződési feltételek 9. pontjában foglaltak alapján azonnali hatállyal felmondta és felszólította az I.r. alperest arra, hogy a bérleti tárgy visszaadása végett vegye fel a kapcsolatot a felperes megnevezett alkalmazottjával.

Az I.r. alperes azonban a felhívásnak nem tett eleget, hanem a felperessel a fizetési kötelezettség átütemezéséről és e csökkentett összegű bérleti díj fizetéséről tárgyaltak. Az I.r. alperes azonban 2003. januárjában a felperes újabb fizetési ütemtervét sem tudta teljesíteni, ugyanakkor a berendezést sem szolgáltatva vissza, azzal folyamatosan termelést végzett.

A felperes azonnali beszédési megbízás útján az I.r. alperes számlavezető bankjától 2002. november 14. és 2003. március 14. közötti időszakban 38.204,74

eurónak megfelelő forintösszeget emelt le. Ebben az időpontban az I.r. alperes elmaradt bérleti díjakat is magában foglaló tartozása 249.993,76 euró volt.

A felperes a visszavásárlási kötelezvény alapján a német fél felé 2003. február 26-án érvényesítette a berendezés visszavásárlásával kapcsolatos igényét. A visszavásárlás következtében a bérleti tárgy értékesítéséből befolyt összeg 185.537,35 euró volt.

Ezt megelőzően azonban a felperes kísérletet tett arra, hogy a berendezést az így elérhető vételárnál magasabb vételáron értékesítse, a fentebb írt vételárnál azonban magasabb összegű vételárra ajánlatot nem kapott.

A berendezést végül is a felperes szállította el az alperestől 2003. június 23-án.

A felperes végleges kereseti kérelmében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 6.276.774 Ft tőke és ennek kamatai megfizetésére.

A kereseti követelésében megjelölt összeg a felmondáskori forint-euró árfolyam figyelembevételével került meghatározásra.

Az I.r. alperes pedig a felperes keresetével szemben 100.000 Ft tőke megfizetésére viszontkeresetet terjesztett elő, majd pedig további 4.623.000 Ft tőke és ennek kamatai erejéig beszámítási kifogással élt.

Viszontkeresetét és beszámítási kifogását arra alapította, hogy a felmondást követően a berendezés a felelős őrzésébe került, ezzel kapcsolatban költsége merült fel, részben a berendezés őrzésével kapcsolatban, részben pedig az által, hogy a helyiséget bérelnie kellett és ebből adódóan is többletköltsége keletkezett.

További kára származott abból, hogy a felperes a berendezést a piaci értéken alul értékesítette.

A III. és IV.r. alperesek pedig a kereset elutasítását arra tekintettel kérték, hogy kézfizető kezessége a III., IV.r. alpereseknek csupán az I.r. alperes, mint bérbevevő szerződéses kötelezettsége biztosítására terjed ki. A bérlőnek pedig csupán bérleti díj fizetési kötelezettsége van, egyéb kötelezettség a kézfizető kezeseket nem terhelheti.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, míg az I.r. alperes viszontkeresetét és beszámítási kifogását alaptalannak.

Az elsőfokú bíróság a fentiekben megállapított tényállás alapján azt állapította meg, hogy a felperes és az I.r. alperes között egy, a Ptk-ban nem nevesített *atipikus lízingszerződés* jött létre.

A szerződés és a szerződés mellékletét képező általános szerződési feltételek alapján ugyanis megállapítható, hogy az I.r. alperes nem csupán használatba, bérbe vette a berendezést, hanem az I.r. alperes számára a szerződés a kötelezettségek maradéktalan teljesítése esetére vételi jogot biztosított.

Azt pedig a bérleti szerződés és az ahhoz tartozó általános szerződési feltételek okiratai bizonyítják, hogy a kézfizető kezesek az I.r. alperes és a felperes szerződésének pontos tartalmával tisztában voltak és a szerződés tartalmának ismeretében vállaltak kézfizető kezességet.

Ezért az elsőfokú bíróság a III., és IV.r. alperesnek a fentiekben írt védekezését nem fogadta el. Ennek alapján azt állapította meg, hogy a III., és IV.r. alperes is helytállni tartozik kézfizető kezesség vállalása alapján az I.r. alperesnek a lízingszerződésből eredő kötelezettségek teljesítése miatt.

A felperes okiratokkal igazolta, hogy az I.r. alperes felé a szerződést teljesítette. Azt pedig az I.r. alperes maga sem tette vitássá, hogy a fizetési kötelezettségének határidő alatt nem tett eleget, ezért a felperes jogszerűen mondta fel a lízingszerződést az általános feltételek 9. pontja alapján.

Ugyanezen pont rendelkezik arról, hogy azonnali hatályú felmondás után a bérlő tartozik a bérlet tárgyát haladéktalanul visszaszolgáltatni. Ezt követően a bérlet tárgya szabadon értékesíthető a bérbeadó által.

Az utolsó bekezdés szerint pedig azonnali hatályú felmondás esetén a bérbe vevő köteles a felperes részére megtéríteni az összes hátralékos bérleti díjat, valamint az eladási árat, amelybe beszámításra kerül a bérlet tárgyának értékesítéséből befolyt összeg.

A felek tehát a szerződésben rendelkeztek arról, hogy szerződés megszűnése esetére miként számolnak el egymással.

Felperes pedig az elszámolást az alperes felé megejtette. Ezen elszámolásból az alperesek kizárólag a berendezés értékesítéséből befolyt összeg tekintetében vitatták a felperesi elszámolást.

Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatban utalt arra, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes ezen kötelezettségének nem tett eleget. Az alperesek pedig nem bizonyították azt, hogy a felperes az általa elért 185.537,35 eurónál jobb vételi ajánlatot is kapott, csupán azt nem fogadta el. Így módon tehát az alperesek alappal nem vitathatják a felperes által az elszámolásban alkalmazott és okiratokkal igazolt eladási árat.

Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy nem róható az sem a felperes terhére, hogy a 2002. novemberi felmondást követően csupán 2003. februárjában érvényesítette a visszavásárlási garanciát. A per adatokból ugyanis

megállapítható volt - és ezt az alperes ugyancsak nem tette vitássá -, hogy az I.r. alperes a berendezés visszaszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget, hanem a berendezést tovább használta és azzal termelő tevékenységet folytatott.

A felek 2003. februárjáig egyeztető tárgyalásokat is folytattak annak érdekében, hogy az alperes a bérleti kötelezettségének eleget tudjon tenni. Ez azonban nem járt eredménnyel.

Ilyen körülmények között pedig az elsőfokú bíróság nem látta a felperes azon magatartását felróhatónak, hogy a szerződés felmondását követően nem azonnal, hanem csupán az egyeztető tárgyalások megszakadása után értékesítette a berendezést.

Mivel pedig az alperesek a felperes elszámolását egyebekben vitássá nem tették, ezért az elsőfokú bíróság a felperes módosított és leszállított kereseti kérelmét alaposnak találta és ennek alapján kötelezte az I.r. alperest a rendelkező rész szerinti összeg megfizetésére, amely összeg teljesítéséért a II., III., és IV.r. alperesek, mint kézfizető kezesek helytállni tartoznak.

Az I.r. alperes által előterjesztett viszontkeresetet és beszámítási kifogást pedig az elsőfokú bíróság alaptalannak találta.

Mindenekelőtt utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. alperes beszámítási kifogását és viszontkeresetét is a Ptk. 196. § (1) bekezdésére alapította. Arra, hogy a berendezést felelős őrzésében tartotta, mivel a felperes azt nem szállította el és ezzel kapcsolatban költségei merültek fel.

Az elsőfokú bíróság ezen alperesi hivatkozást nem találta megalapozottnak.

Az I.r. alperes által hivatkozott Ptk. 196. § (1) bekezdése szerint ugyanis aki a dolgot más érdekében anélkül tartja magánál, hogy arra külön jogszabálynál fogva jogosult vagy köteles volna, a dolog őrizetéről a jogosult költségére és veszélyére mindaddig köteles gondoskodni, amíg a dolgát át nem veszi *(felelős őrzés)*.

A felelős őrző a dolgot költségei megtérítéséig visszatarthatja.

Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 196. § (2) bekezdése alapján a felelős őrző a felelős őrzés tartama alatt a dolgot nem használhatja.

A perbeli esetben azonban az I.r. alperes a berendezést nem a felperes érdekében tartotta magánál.

A felperessel kötött szerződés rendelkezései szerint ugyanis az I.r. alperes lett volna köteles a berendezést haladéktalanul visszaszolgáltatni a felperesnek, az I.r. alperes pedig ezen szerződéses kötelezettségének nem tett eleget, a berendezést nem szolgáltatta vissza a felperesnek, arra még csak kísérletet sem tett. Ilyen

tényadatok mellett pedig nem hivatkozhat alappal arra, hogy a felperes érdekében tartotta magánál a berendezést. Azt pedig a II.r alperes maga adta elő, hogy a szerződés megszűnését követően tovább használta a berendezést, amelyre pedig a felelős őrzés keretében lehetősége nem lett volna.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság az I.r. alperes viszontkeresetét és beszámítási kifogását alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy az alperesek által előterjesztett bizonyítási indítványt mellőzte, mivel a felajánlott tanúbizonyítás és szakértői bizonyítás szükségtelen volt és alkalmatlan is a per eldöntése szempontjából releváns tények bizonyítására.

Mindezek alapján rendelkezett a már fentebb írtak szerint.

Az ítélet ellen a II.r., III., és IV.r. alperesek terjesztettek elő fellebbezést, mely fellebbezések az alábbiak szerint alaptalanok:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, jogi okfejtése és döntése is teljes egészében helytálló volt.

Ezért a másodfokú bíróság az alperesi fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú bíróság által kifejtetteket az alábbiakkal egészíti ki.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a peres felek jogviszonyát akként, hogy a peres felek között egy *atipikus*, a Ptk-ban nem nevesített, de a gyakorlatban közismert és gyakran alkalmazott úgynevezett *lízingszerződés* jött létre, mert nem volt vitás a peres felek között az, hogy az I.r. alperes megbízása alapján kötött adásvételi szerződést a felperes a berendezés szállítójával, az adásvételi szerződés alapján pedig a felperes megszerezte a perbeli berendezés tulajdonjogát.

Az I.r. alperessel a felperes most már mint tulajdonos bérleti szerződést kötött, a szerződésben meghatározott futamidőre, a közöttük létrejött szerződés azonban tartalmazott az I.r. alperesnek biztosított vételi jogosultságot is és pedig akként, hogy amennyiben az I.r. alperes a szerződésben előírt kötelezettségeit maradéktalanul teljesíti, úgy a futamidő utolsó napján vételi jogát gyakorolhatja a szerződésben megállapított vételáron, vagyis a peres felek közötti szerződés lényegében egy bérlettel vegyes adásvételi szerződés, úgynevezett *lízingszerződés*.

Helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja a II., III. és IV.r. alperesek, mint kézfizető kezesek felelősségével kapcsolatban is.

A felperes és az I.r. alperes által kötött szerződésből megállapítható, hogy nevezett alperesek az I.r. alperesnek az összes szerződéses kötelezettsége biztosítására

vállaltak kötelezettséget és azt, hogy ezen kötelezettségvállalásuk a szerződés tartalmának ismeretében történt.

Ily módon a másodfokú bíróság sem fogadta el a III., és IV.r. alperesnek azon védekezését, hogy a szerződéstartalmát nem ismerve vállaltak az I.r. alperes kötelezettségeiért kézfizető kezességet.

Helytállóan utalt ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság arra is, hogy II., III., és IV.r. alperesek tagjai voltak egyben az I.r. alperesi gazdasági társaságnak, így nyilvánvalóan ismereteik kellett, hogy legyenek az I.r. alperes gazdasági tevékenységi körébe eső szerződéskötésről.

A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróságnak a II., III., IV.r. alperesek kézfizető kezességével kapcsolatos álláspontját teljes egészében osztotta.

Erre tekintettel nem volt elfogadható a II.r. alperesnek a fellebbezésben kifejtett azon álláspontja sem, hogy a kézfizető kezesi szerződés nem lett az alperesek elé tárva és a kézfizető kezesség jogintézményéről az alperesek megfelelő tájékoztatást sem kaptak.

A fentebb írtakból kitűnően a kézfizető kezességet vállaló III. és IV.r. alperesek a szerződés tartalmának ismeretében vállaltak kézfizető kezesi kötelezettséget, mely kézfizető kezesi kötelezettség a felperes és az I.r. alperes közötti szerződés biztosítására jött ugyan létre, de nem külön szerződésben, hanem a felperes és az I.r. alperes által kötött szerződés, mintegy záró rendelkezéseként vállalták a szerződésben megjelölt kötelezettségek teljesítését arra az esetre, ha az I.r. alperes nem teljesít.

Ily módon alaptalan az a II.r. alperesi hivatkozás, hogy a kézfizető kezesi szerződés nem lett az alperesek elé tárva, mert hiszen magát a szerződést írták alá a kézfizető kezesek is. A felperest pedig nem terheli tájékoztatási kötelezettség arról, hogy az alpereseket kioktassa a kézfizető kezességvállalás, mint jogintézmény jellegéről.

Ha és amennyiben az alperesek anélkül vállaltak kézfizető kezesi felelősséget az I.r. alperes kötelezettségeiért, hogy a kézfizető kezességvállalás jogintézményével nem voltak tisztában, ez saját felróható magatartásuknak minősül.

Ha pedig ez így van, akkor a Ptk. 4. § (4) bekezdésének második fordulata az irányadó, mely szerint saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság ezen fellebbezési hivatkozást nem fogadta el.

Ugyancsak nem helytálló a II.r. alperesnek az az okfejtése, hogy azért mert a felperes által a felmondó levélben megjelölt elszámolása pontatlan, érvénytelenné teszi a felperes felmondását is.

A felperes a szerződés felmondását az I.r. alperessel kötött szerződés mellékletét képező szerződési feltételek 9. pontjára alapította, amely szerint azonnali hatályú felmondásnak van helye, ha a bérbevevő egy bérleti díj részletnek megfelelő összeggel, vagy bármely más fizetési kötelezettségének (biztosítási díj, késedelmi kamat, járulékos költségek), vagy annak csak egy részével is több mint 15 napos késedelembe esik.

Azt pedig az alperesek maguk sem vitatták az elsőfokú eljárás során, hogy fizetési késedelmük a szerződésben írt feltételek szerint fennállott. Ha pedig ez így van, függetlenül attól, hogy a felmondás egyben a felek közötti elszámolást is tartalmazza, a felperes felmondása jogszerű volt. Ezt alappal sem az I.r. alperes, de a II.r. alperes sem - mint az I.r. alperes képviselője - az elsőfokú eljárás során nem vitatta.

Arra pedig már csupán utal a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdésének második fordulata szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

Márpedig a fentebb hivatkozott II.r. alperes által előterjesztett fellebbezési hivatkozás, hogy a felperesi felmondó levélben megjelölt elszámolás álláspontjuk szerint pontatlan, az elsőfokú eljárás során is ismert volt az alperesek előtt és erre nem hivatkoztak, ezen az alapon a felmondást, illetőleg a felmondás jogszerűségét vitássá nem is tették, ily módon a fellebbezésben ezt utóbb már nem vitathatják.

Ugyancsak kellő alap nélkül hivatkozott a II.r. alperes fellebbezésében arra is, hogy a felperes a visszavásárlási kötelezettségét kellő időben nem gyakorolta.

Ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság ugyancsak osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett azon álláspontot, hogy a felperes a berendezésnek a szállító által történő visszavásárlása körében is úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.

Az ugyanis nem volt vitás a felek között, hogy a szerződés felmondását követően a peres felek még egymással tárgyaltak és a felperes újabb ütemtervet dolgozott ki annak érdekében, hogy az alperes a szerződéses kötelezettségét teljesíteni tudja.

Az sem volt vitás, hogy az I.r. alperes ezen újabb ütemtervben előírt kötelezettségét sem teljesítette.

Maga a II.r. alperes adta elő személyes meghallgatása során, hogy próbáltak megállapodni a felperessel és meg is állapodtak abban, hogy az elmaradt bérleti díjat a cég megfizeti azonban az általuk elkészített fizetési ütemtervet a felperes nem fogadta el. A felperes olyan ütemtervvel állt elő novemberben, hogy 2003. januárjában a fizetési kötelezettségét a cég nem tudta teljesíteni.

Ezen II.r. alperes nyilatkozat alapján is megállapítható volt kétséget kizáróan, hogy bár a felperes a szerződést felmondta, ezt követően is tárgyaltak még az I.r alperessel és csupán 2003. januárjában derült az ki, hogy az I.r. alperes a felperes által készített újabb ütemtervet sem tudta teljesíteni.

Azt pedig az alperesek maguk sem vitatták, hogy a felperes a visszavásárlási garanciát már 2003. februárjában lehívta és végül is a visszavásárlási kötelezvény alapján az ahhoz tartozó melléklet szerint ebben az időpontban irányadó visszavásárlási áron értékesítette a berendezést a szállítónak.

Nyomattékkal hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a felperes és az I.r. alperes között létrejött szerződés alapján azonnali hatályú felmondás esetén a bérlet tárgyának visszaszolgáltatását követően a bérbeadó azt szabadon értékesíthette.

Ilyen szerződéses kikötés mellett tehát az alperes alappal nem kifogásolhatja a felperes eljárását, amikor a felperes éppen a nagyobb károsodás bekövetkezésének elkerülése érdekében már a bérleti szerződésben is megjelölten kiegészítő biztosítékként a szállítóval visszavásárlási szerződést kötött.

Azt pedig az alperesek az elsőfokú eljárás során csupán előadták, de semmivel nem igazolták, hogy a visszavásárlás időpontjában a visszavásárlási értéknél magasabb áron lett volna értékesíthető a perbeli berendezés.

Ezzel szemben a felperes a kihallgatott tanúk vallomásával igazolta azt, hogy megkísérelte a visszavásárlási szerződésben meghatározott, a visszavásárlás időpontjában irányadó árnál magasabb áron értékesíteni a bérlet tárgyát, amely azonban nem járt sikerrel.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság nem osztotta a II.r. alperesnek a fellebbezésben kifejtett azon álláspontját, hogy a felperes a visszavásárlás körében felróható módon járt el.

Kellő alap nélkül hivatkozott a II.r. alperes fellebbezésében arra is, hogy a felperessel kötött szerződés eltér az előzetesen a szállítóval kötött megállapodástól, ennek ugyanis a peres felek jogviszonyára, illetőleg a vita mikénti eldöntésére relevanciája nincs.

Arra pedig a II.r. alperes sem az elsőfokú eljárás során, sem pedig a fellebbezésében nem hivatkozott, hogy a felperes a vele kötött szerződést nem teljesítette volna.

A felperes késedelmére pedig csupán a fellebbezésében hivatkozott, az elsőfokú eljárás ilyen előadást nem tett.

A fentebb már hivatkozott és a Pp. 235. § második fordulata szerint azonban olyan új tény előadására, amely a fél előtt már az elsőfokú eljárás során is ismert volt, a fellebbezésben a fellebbező nem hivatkozhat.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a II.r. alperesnek ezen fellebbezési hivatkozását sem fogadta el.

Az összecszerűség körében sem volt megalapozott a II.r. alperes fellebbezése. A felek közötti elszámolást a szerződés szabályozza és pedig akként, hogy azonnali hatályú felmondás esetén a bérbevevő köteles a bérbeadó részére megtéríteni a hátralékos bérleti díjat, valamint az eladási árat, melybe beszámításra kerül a bérlet tárgyának értékesítéséből befolyt összeg azzal, hogy az értékesítési és esetleg kijavítási, illetve pótlási költségek a bérbevevőt terhelik.

Kétségtelen, hogy e szerződéses kikötés nem tartalmaz egyértelmű rendelkezést arra vonatkozóan, hogy a peres felek között az elszámolást a még hátralévő bérleti díj alapul vételével, avagy az eladási ár alapul vételével kell-e kiszámítani és ebbe betudni az alperesi teljesítést.

Minkét számítási mód szerint azonban a felperes követelése megalapozott.

Amennyiben a gép vételára a kiindulópont, mint ahogy arra az alperes maga is hivatkozott fellebbezésében, akkor az elszámolás a felek között az alábbiak szerint alapul.

A gép nettó vételára 256.700 euró volt, nem vitatottan.

Ehhez azonban hozzá kell számítani 38.505 euró vételár előleget és ez adja ki a gép teljes bekerülési költségét. Ez pedig 295.336 eurót tesz ki. Ebből kell levonni az alperes teljesítéseit, amely nem vitásan az általa kifizetett 38.505 euró előleg, illetőleg az alperes által beszédési megbízás útján megfizetett 38.204,77 euró.

E körben az alperes ugyancsak kellő alap nélkül hivatkozik fellebbezésében arra, hogy tévesen rögzítette az elsőfokú ítélet ezen befizetését, mert az akkori euró árfolyamon számolva el 48.783 eurót tett ki.

Az elsőfokú eljárás során a felperes igazolta, hogy a beszédési megbízással mikor mely időpontokban jutott hozzá ezen összeghez, amely összesen az általa elszámolt euró árfolyamon 38.204,77 eurót tett ki. Ezen összeget akkor az alperes nem is kifogásolta. A felperes által F/5. alatt csatolt kimutatásával, az ott meghatározott árfolyammal szemben, a II.r. alperes nem bizonyította, hogy a

felperes téves árfolyammal számolta volna el az alperes bankszámlájáról befolyt forintösszeget euróra.

Ezért a másodfokú bíróság az alperes ezen kifizetését a felperesi elszámolással egyezően és az elsőfokú ítéletben is rögzítettekkel azonos összegben 38.204,77 euróban számolta el. Levonásba kell még helyezni ebből a gép értékesítéséből befolyt összeget, amely nem vitásan 185.204 euró volt. Mindezen összegeket levonva a fentebb írt vételárból a különbözet 33.423 euró. Ez pedig meghaladja a felperes keresetét és a javára megítélt összeget, ami 26.251,67 euró volt és 239,10 Ft-os árfolyammal számolva a felperesi kereset 6.276.774 Ft.

De hasonlóan alakul a felperes javára elszámolható összeg akkor is, ha a szerződés felbontásakor az alperes tartozását, négy havi bérleti díjat ($4 \times 6.604,62$ euró = 26.418 euró), valamint a futamidő végéig harmincegy óra eső (a fenti 6.604,62 euró havi bérleti díjjal számolva) hátralékos bérleti díjat 204.743,22 euró vesszük alapul; ehhez hozzászámolva a szerződésben meghatározott maradványértéket, amely 25.670 euró, így tehát az elszámolás kiinduló összege 256.831 euró. Ebből kell levonni a szerződés megszűnését követően az azonnali beszédési megbízás útján a felpereshez befolyt 38.204,77 eurót, valamint a felperesi értékesítésből befolyt 185,204 eurót, különbözetként 33.422,23 euró marad. Ily módon tehát ez az összeg is meghaladja a felperes kereseti kérelmében érvényesített összeget.

Erre is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az elszámolás körében is elfogadta.

Mindezek alapján, a fentebb írt kiegészítésekkel a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Figyelemmel arra, hogy az alperesi fellebbezések alaptalanok voltak, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a fellebbező alpereseket kötelezte külön-külön 60.000-60.000 Ft fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Ugyancsak a fellebbező alperesek kötelesek a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel az Itv. 64. §-ára, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésében foglaltakra is -, az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetéknek egymás közt egyenlő arányú megfizetésére.

Budapest, 2007. november 23.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

Dr. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő